

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — IE ECONOMICĂ — FINANȚE

Director: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: I. S. CODREANULicențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**A B O N A M E N T U L**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei

6 luni 20

3 luni 10

Străinătate; 60 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & AdministrațiaBucurești, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98 —**S U M A R**

— Art. 108 din legea jud. de ocoale. Dacă față de modificările aduse prin legea din 24 Martie 1909 și cea din 10 Aprilie 1913, pusă în aplicare la 1 Septembrie 1913, mai are rațiune de a fi? de *Gr. F. Dumitrescu*, magistrat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

— Casație s. I: *G. Marinescu cu Consiliul de disciplină al baroului de avocați din Vaslui* (Secretul deliberațiilor prescrie de legea corpului de avocați nu formează o măsură de ordine publică. Când instanța de apel evocă fondul, orice cauză care ar vicia compunerea primei instanțe se acoperă în apel);

— Casație s. II: *G. I. Brănișteanu cu Ene Ion Negrea* (Perimarea unui apel având de efect a stinge însuși dreptul de apel, hotărârea ce a fost atacată cu acel apel dobândește autoritate de lucru judecat);

— Casație s. III: *Ministerul de finanțe cu Dumitrache Grigore* (Un reangajat sub legea din 1893 făcând cerere de regulare la pensie sub legea din 1906 nu are alte drepturi de cât cele prevăzute de această lege);

— Jud. Ocol. II rural Câmpulung: *Mari G. Jocu cu Ion I. Derioiu* (Contractul de constituirea dotei, făcut de un minor, fără a fi asistat de părintele său, fiind inexistent, nu poate fi confirmat nici expres, nici tacit), cu o **Notă**.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ:

— Curtea de casație din Franța: Clauza penală înscrisă într-un testament își produce efectele sale de către oriinea publică nu este la mijloc, cu o **Notă**.

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de Casație

— *Casație s. I: No. 1:* Legea corpului de avocați. — Pedepasă disciplinară. — Fapt în legătură cu exercițiul profesiei de avocat. Cestiunea de apreciere; *No. 2:* Legea Casei bisericești. — Dreptul de uzufruct al personalului bisericesc. — Dreptul administrației bisericești de a-l acorda personalului în natură sau în bani. — Acțiunea ce au cei în drept de a cere acel uzufruct. — Art. 84 din legea Casei bisericești.

— *Casație s. II: No. 1:* Legea vânătoriei. — Contravenție. — Condiții pentru existența contravenției; *No. 2:* Denunțare calomnioasă contra unui polițai. — Neaplicarea art. 304 c. penal, care se aplică numai la pladoarii sau memoriile prezentate în procese.

— *Casație s. III: No. 1:* Pensie militară. — Grade inferioare. — Inscrierea pe zina liberărei. — Condiția ca cererea să se facă în 3 luni. — Dacă și actele trebuiesc depuse în acest termen; *No. 2:* Pensie. — Accident survenit din cauza și în timpul serviciului. — Dovedire. — Constatarea comisiei administrative prevăzută de art. 26 l. pensiilor. — Neadmisibilitatea altor mijloace de probă. — Art. 118 regulam. legii pensiilor; *No. 3:* Patentă. — Arendaș. — Impunerea sa la patentă, chiar dacă a sub-arendat moșia.

Art. 108 din legea Jud. de ocoale
Dacă față de modificările aduse prin legea din 24 Martie 1909 și cea din 10 Aprilie 1913 pusă în aplicare la 1 Septembrie 1913 mai are rațiune de a fi?

Odată cu punerea în aplicare a legii de organizare judecătorească la 1 Septembrie 1913 se ridică cestiunea, dacă art. 108 din leg. jud. de ocoale din 1907 a rămas în vigoare și prin noua lege.

Să examinăm cestiunea:

Art. 108 leg. jud. ocol. zice: «Tribunalul chemat să judece apelul sau recursul în contra unei cărți de judecată, îl va judeca de urgență și se va compune din un președinte și un judecător având gradul erarhic de judecător de ședință sau din 2 judecători având același grad».

Din acest articol rezultă că apelurile și recursurile venite dela judecătore și judecate de tribunal ca instanță de apel sau recurs, nu se pot judeca decât de 2 judecători având gradul de judecători de ședință.

Prin urmare supleantul nu putea completa tribunalul.

De altfel aceasta se vede limpede și din expunerile de motive ale legiuitorului din 1907, care spune că intenționat n'a voit să dea dreptul ca supleantul să judece apelurile și recursurile, spre a curma odată cu aceste anomalii. Legiuitorul în 1909 Martie 24 modifică legea din 1907 în sensul că supleanții sunt desființați.

După această lege nemai existând supleanți, cari să judece, de oarece ei sunt înlocuiți prin magistrați-stagiari, cari la tribunale n'aveau dreptul să judece, tribunalele erau compuse numai din judecătorii cu gradul de judecători de ședință și ca atare art. 108 din sus zisa lege a rămas desființat prin legea din 24 Martie 1909, așa că nu-l mai putem reînfința iarăși, în lipsă de un text expres.

În anul 1913 legiuitorul văzând că rolul ma-

gistratului-stagiari de la tribunal era de foarte puțin folos, modifică legea din 24 Martie 1909 în sensul că creiază supleanți, cărora le dă dreptul de a judeca și tot odată prevede și cazurile când el nu e competent să judece și anume:

I) Art. 20 din legea pusă în aplicare la 1/913 Septembrie spune: Tribunalele vor judeca cu cel puțin 2 judecători sau un judecător și supleantul, afară de cazurile de divergență de opinii când se va constitui în complexul de 3 judecători sau 2 judecători și supleantul.

Prin urmare de aci rezultă că, supleantul are dreptul să facă divergență când judecă cu un judecător, când însă judecă 2 judecători, supleantul n'are dreptul în caz când, acești 2 judecători fac divergență să vie și să completeze tribunalul spre a judeca această divergență.

II) Și al 2-lea caz e prevăzut de art. 15 din noua lege în care se vede limpede că nu pot fi delegați de instrucție.

Iată deci singurele 2 cazuri din noua lege unde supleantul este izbit de incapacitate, incolo el are toate drepturile judecătorului de ședință.

Mai mult vine legiuitorul din 1913 în sprijinul tezei noastre și în al 2 din art. II arată expres că modifică o lege specială cum e legea judecătorilor de ocoale prin legea generală de organizare judecătorească, iar în al. I, art. 2 spune:

Art. 2: Sunt și rămân abrogate al. I) «Art. 3, 4, 7, 8, 11, 12, 14, 16 precum și or-ce alte dispozițiuni din legea judecătorilor de ocoale din 30/907 Decembrie, contrarii celor din prezenta lege». Cu alte cuvinte legiuitorul arată expres că or-ce articole din legea din 30/907 Decembrie, contrarii legii din 1913 sunt și rămân desființate, ca atare și art. 108 leg. jud. ocoale din 1907.

Din cele expuse mai sus reese destul de evident că, intenția legiuitorului din 1913 a fost că singurele drepturi pe cari n'a voit să le dea supleantului a fost că nu poate judeca divergența făcută de 2 judecători și nu poate fi delegat la instrucție.

De art. 108 n'a mai pomenit de oarece el era desființat, rămas neaplicabil prin legea din 24 Martie 1909, așa că, dacă ar fi voit să-l reînființeze ar fi spus limpede prin un articol că, supleantul n'are voie să judece apeluri și recursurile venite de la judecătorie, cum a făcut cu art. 20 și 15 din actuala lege.

Dealtfel ar fi fost o anomalie să dai dreptul să judece supleantul acțiuni civile directe și comerciale de o valoare nelimitată precum și divorțuri, pensii alimentare și apeluri financiare, iar în penal crime și delictelor mult mai grave având dreptul de a intra ca membru și la constituirea Curții la jurați și să nu poată judeca în apel afaceri civile până la 3000 lei, iar în penal in-

fracțiuni de simplă poliție și câteva delictelor date în competența judecătorului de ocol.

S'ar putea susține de ceice ar susține sistemul că art. 108 există, deși cred fără absolut nici un argument temeinic, că legiuitorul n'a voit ca un supleant să judece și să reformeze o carte de judecată a unui judecător superior lui în grad.

Dar le răspund foarte simplu:

I-ii. Că nu toți judecătorii de ocoale sunt definitiv, ci mulți sunt provizorii și al

II-lea. Că în apel sau recurs supleantul nu judecă singur ci alături cu un judecător de ședință, în plus că cestiunea e desbatută de avocați înaintea tribunalului, lucru ce rar se întâmplă la judecătorii unde judecătorul e singur.

Iată de ce cred eu că argumentul ce s'ar putea aduce de acei ce ar spune că, supleantul nu poate controla cartea judecătorului de ocol este cu totul neîntemeiată.

Dealtfel textele de lege arătate mai sus sunt contra acestei păreri.

Unele tribunale cu punerea în aplicare a legii nouă la 1/913 Septembrie au introdus pe supleant în ședință să judece apelurile și recursurile, considerând art. 108 ca desființat și cu drept cuvânt așa Tribunalele Ilfov, Gorj, Mehedinți, iar altele sunt de părere contrarii. De altfel dacă s'ar admite existența art. 108 ar urma ca rolul supleantului să fie redus tot la un fel de magistrat-stagiari cu excepțiunea că are dreptul să facă apelul nominal și să intre foarte rar în câte un proces direct, de oarece este lucru în deoște cunoscut că majoritatea proceselor la tribunale, ca să nu zic toate, o formează apelurile și recursurile venite dela judecătorii de ocoale. Ori nu aceasta a fost intenția legiuitorului.

Deși unii cred că, singura soluție ar fi ca legiuitorul să vină cu un text de lege expres, eu sunt de părere contrarie, căci numai e nevoie pentru oameni de legi și cari pot interpreta legile de un text expres față de cele mai sus zise.

25 Septembrie, T. Severin

GR. F. DUMITRESCU

Supleant
Tribunalul Mehedinți

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 5 Iunie 1913

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

Gh. Marinescu cu Consiliul de disciplină al Baroului de avocați din Vaslui

Leghe Corpului de avocați — Secretul deliberațiilor Consil de disciplină când judecă acțiunea disciplinară contra unui avocat — Neobservarea acestei dispozițiuni. — Dacă e motiv de nulitatea deciziei — Compunerea comisiunii de judecată — Compunere vicioasă. — Acoperirea acestui viciu prin evocarea fondului de către instanța de apel. — (Art. 62 l. corpului de avocați)

1) Art. 62 din legea corpului de avocați pre-

vede ședința secretă la toate instanțele chemate să judece acțiunea disciplinară, deschisă contra unui avocat, pentru fapte de natură să atingă onoarea și demnitatea sa de avocat.

Prin urmare, secretul deliberațiilor ce legea prescrie în această materie fiind o măsură luată în interesul propriu al avocatului, nu este de ordine publică, așa că nulitatea ce rezultă din neobservarea acestei formalități se poate acoperi prin tăcerea părții interesate.

2) Orice cauză care ar vicia compunerea primei instanțe se găsește acoperită în apel, atunci când instanța de apel evocă fondul pricinii și-l judecă potrivit regulilor competenței sale *).

Deciziunea 413/913. — Respins recursul făcut de Gh. Marinescu contra deciziei Curței de apel din Iași s. I cu No. 2/912 în proces cu Consiliul de disciplină al baroului de avocați din Vaslui.

Curtea.

Ascuțind citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier N. Procopescu; și

Pe d-l avocat P. Sadoveanu în dezvoltarea motivelor de recurs.

Deliberând,

Asupra motivului I de recurs:

«Violarea art. 62 din legea corpului de avocați care dispune că ședința la toate instanțele va fi secretă. Or, în speșe ședința s'a ținut publică»

Având în vedere că art. 62 din legea corp. de avocați prevede ședința secretă la toate instanțele, chemate să judece acțiunea disciplinară deschisă contra unui avocat pentru fapte de natură să atingă onoarea și demnitatea sa de avocat;

Că secretul deliberațiilor ce legea prescrie în această materie fiind o măsură luată în interesul propriu al avocatului dat judecății, nu este de ordine publică și prin urmare nulitatea ce rezultă din neobservarea acestei formalități se poate acoperi prin tăcerea părții interesate;

Că, în speșă, din decizia supusă recursului se constată că recurentul deși prezent în instanță, nu a cerut ca desbaterile să țină în ședința secretă, așa că de lipsa acestei formalități nu se mai poate plânge în casuțiune și motivul de recurs este neîntemeiat;

Asupra motivului II de recurs:

II) «Violarea art. 56 din aceeași lege a Corpului de avocați. Am susținut înaintea Curței de apel prin excepțiunea ce am ridicat că am fost judecat la prima instanță de un consiliu de disciplină ilegal compus și aume:

«Că subsemnatul fiind unul din membrii Consiliului de disciplină urma cum prevede citatul art. 56 ca Consiliul să se completeze cu 3 avocați trași la sorți dintre avocații cari au 5 ani de exercițiu, afară de stagiu; că însă nu s'a urmat în acest mod, deoarece Consiliul s'a completat cu trei avocați trași la sorți dintr-o listă incompletă comunicată d-lui Președinte al trib. de către d-l Decan în care au omis de a se trece pe d-l avocat Neron Lupășcu unul din cei mai vechi avocați, înscris în tabloul avocaților din județul Vaslui și care exercitează și astăzi profesiunea sa, având un exercițiu de mai mult de 5 ani și fără de stagiu; astfel că tragerea la sorți nu

s'a făcut în conformitate cu legea, cerând pentru aceste motive a se anula deciziunea Consiliului chestiunea pentru constituirea comisiunii de judecată fiind de ordine publică legală. Curtea astfel îmi respinge excepțiunea».

«Că, omisiunea d-lui avocat Lupășcu de a fi trecut în lista care cuprinde avocații cu drepturi de a completa Consiliul de disciplină, în cazuri precum este cel în speșă, s'a făcut de către Decanul Baroului, căci el a format citata listă, iar nu Președintele tribunalului; că făcând o asemenea omisiune decanul a trebuit să aibă motive și că nearătând motivele, Decanul n'a violat niciun text de lege în definitiv, Curtea mărginește și rolul Președintelui tribunalului numai la operațiunea tragerii la sorți a celor trei avocați față cu lista comunicată de Decan fără ca Președintele tribunalului să aibă drept de control asupra motivelor pentru care decanul a omis sau a exclus pe avocații netrecuți în listă. Evident aceste păreri ale Curței conduc la rezultatul că numărul avocaților din care se face tragerea la sorți a celor trei avocați care vor completa consiliul să fie restrâns la un număr mai mic, ceea ce este în contra legii care cere ca toți avocații îndeplinind condițiunile legii, iar nu numai unii din a-estia să facă parte dintre avocații care să fie trași la sorți; aceasta ca o sarcină publică, ca o obligațiune legală impusă de lege avocaților și de la care dânsii nu se pot sustrage nici într'un mod, nici prin mijlocul admis de d-l Decan de a nu-i trece pe listă. Al doilea motiv al Curței de apel se reduce la o tranzacțiune ce mi se opune că ași fi încheiat-o cu Consiliul de disciplină ilegal constituit în ziua judecății când s'a pronunțat deciziunea care'mi aplică pedeapsa «mustrăre» și când a-și fi declarat acelui consiliu că nu am nimic de opus contra constituirei sale fără însă ca Consiliul pentru validitatea tranzacțiunii să constate că el mi a pus în vedere viciul constituirei sale, adică făcându-mi cunoscut anume că d-l Neron Lupășcu avocat, n'a fost trecut în lista comunicată d-lui Președinte și că tragerea la sorți s'a făcut cu omisiunea d-sale, aceasta pentru a se evita surprinderile și a nu se înțelege greșit că ar fi vorba de recuzări în definitiv niciun fel de tranzacție legea nu admite asupra constituirei legale a comisiunii de judecată»

Având în vedere că din art. 56 legea corp. de avocați rezultă că în cazul când avocatul dat judecății pentru abateri disciplinare este membru al consiliului de disciplină, locul lui în Consiliul de disciplină se va ține de trei avocați desemnați prin tragere la sorți de Președintele tribunalului după o listă trimisă de Decan și formată din toți avocații având cel puțin cinci ani de exercițiu profesional afară de stagiu;

Că recurentul a cerut Curței de apel să anuleze deciziunea Consiliului de disciplină deoarece constituirea lui în comisiune de judecată s'a făcut în mod neregulat, căci s'a omis de Decanul corpului a se trece și Neron Lupășcu, unul din cei mai vechi avocați, pe lista avocaților din care Președintele tribunalului a tras la sorți trei pentru completarea acestei comisiuni; iar Curtea de apel a respins cererea întrucât recurentul a declarat înaintea Consiliului de disciplină că nu are nici o obiecțiune de făcut cu privire la constituirea consiliului și deoarece au putut fi motive legale care să îndreptățască pe Decan să iașure din listă pe avocatul Neron Lupășcu, cum ar fi o împedicare oarecare sau absența acestuia;

Considerând că ori-ce cauză care ar vicia compunerea primei instanțe, se găsește acoperită în apel atunci când instanța de apel evocă fondul pricinii și-l judecă, potrivit regulilor competenței sale;

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 55/913, pag. 636

Că în speță, Curtea de apel după ce găsește că Consiliul de disciplină a fost regulat constituit, a judecat fondul acțiunii și a confirmat decizia apelată pentru aceleași motive de fapt ca și ale primei instanțe;
Că așa fiind și acest motiv de recurs este neînțeles; Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 10 Aprilie 1912

Președenția d-lui I. DUCA, Consilier

Gh. I. Brănișteanu cu Ene Ion Negrea

Perimarea unui apel. — Efecte. — Autoritatea lucrului judecat. — Acoperirea nulităților de procedură dela prima instanță. — Neadmisibilitatea propunerii lor pe cale de contestație la executare. — Art. 329 și 376 al. 3 pr. civ.

Perimarea unui apel are de efect de a stinge nu numai actele de procedură, dar chiar însuși dreptul de apel al părții în contra hotărârii pe care a dus-o în apel, chiar dacă acea parte s'ar găsi în termen să facă un nou apel, așa că hotărârea, atacată cu apelul ce a fost perimat, dobândește autoritate de lucru judecat. De aici rezultă că nulitățile de formă și de procedură petrecute cu ocazia pronunțării acelei hotărâri de prima instanță s'au acoperit, și nu mai pot fi invocate pe calea contestației la executare).*

Deciziunea 85/912. — Casată, după recursul făcut de Gh. I. Brănișteanu, sentința Tribunalului Dâmbovița, cu No. 28/912, dată în proces cu Ene Ion Negrea.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier C. Niculescu:

Pe d-nii avocați M. Flechtenmacher și Atanasie din partea recurentului în dezovertarea motivelor de casare;
Pe d-l avocat I. A. Brătescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

II «Exces de putere. Violarea art. 258 combinat cu 329 și 376 al. 3, proc. civ. La cererea de nulitate a cărții de judecată cu No. 979/905, și a procedurii pe care s'a dat aceia carte, am opus la instanța de fond că intimatul Ene Ion Negrea a făcut apel contra zisei cărți, care rămânând în nelucrare timp de doi ani a fost declarat perimat prin sentința trib. Dâmbovița cu No. 332/910, dată cu citirea și în prezența sa și am susținut că, atât timp cât intimatul n'a făcut dovadă că acel apel n'ar fi al său, ba chiar l-a recunoscut în instanța de perimare, și înțelegea să și-l susțină, consecința în drept este că perimarea odată pronunțată în apel, acoperă toate neregularitățile de formă, de care fusese viată procedura până la perimare și nu se mai poate ataca hotărârea pe cale de contestație pe motiv de nulitate de formă; că, deci, cartea de judecată cu No. 979/905 nu mai poate fi atacată pe calea contestației. Totuși tribunalul nesocotind aceste drepturi opunerii, a judecat că perimarea n'a putut să aibă ca efect decât anularea actului de procedură care leagă instanța, dar că în nici un caz această perimare

n'a putut să ridice dreptul intimatului, de a face un nou apel sau contestație contra cărții de judecată cu No. 979/905 și a actelor de procedură dela prima instanță care nu se pot considera definitiv acoperite prin perimarea apelului; judecând astfel, tribunalul a comis un exces de putere și a violat textele de lege sus menționate și prin urmare sentința atacată cu recurs este casabilă;

«Tribunalul găsiind că Ene Ion Negrea ar fi în termen să mai facă un alt apel comite o eroare grosieră de fapt și violează dispozițiunile clare și precise de art. 92 al. 3 din vechea lege a judecătorilor de pace, de oarece cartea de judecată civilă cu No. 979/905 a jud. ocol. Târgoviște, fiind dată asupra opozițiunii făcută de Ene Ion Negrea termenul de apel curge dela pronunțarea ei, iar nu dela comunicare după cum crede tribunalul;

Având în vedere sentința supusă recursului, din care rezultă că intimatul Ene Ion Negrea, fiind condamnat prin cartea de judecată cu No. 979/905, a judecătoriei ocolului Târgoviște, să lase în stăpânirea și proprietatea recurentului G. I. Brănișteanu, 8 pogoane pământ arabil și un loc de casă din comuna Finta, a făcut apel înaintea tribunalului Dâmbovița care prin sentința cu No. 332/910, a fost declarat perimat, că după ce s'a admis o primă contestație făcută de debitor, pe motiv că rău se investise cu formula executorie sentința tribunalului prin care s'a perimat apelul în loc să se investească cartea de judecată cu No. 979/905 care s'a pus în executare și după ce recurentul a investit cu formula executorie această din urmă carte debitorul a făcut o nouă contestație la executare, pe care tribunalul Dâmbovița prin sentința supusă recursului a admis-o, anulând atât titlul executor, cum și cartea de judecată cu No. 979/905;

Având în vedere că pentru a admite această a doua contestație, Tribunalul motivează că efectul perimării unui apel este de a anula actul de procedură care a legat instanța de apel iar nu de a ridica părții dreptul de a face un nou apel dacă s'ar găsi încă în termen. De oarece nici o dispozițiune formală nu există în lege care să ridice părții un asemenea drept, și fără text nu se poate crea o decădere de drepturi; că, mai departe, tribunalul motivează că din moment ce o hotărâre ar fi supusă apelului, precum este în cazul de față cartea de judecată apelată întrucât nu s'a comunicat intimatului Ene Ion Negrea din acel moment, partea este în drept a uza de calea extraordinară a contestației spre a împiedica executarea cărții de judecată care n'a rămas definitivă și, prin urmare nulitatea hotărârii primei instanțe nu poate fi acoperită prin perimarea apelului făcut în contra ei; că pe baza acestor principii tribunalul găsiind că procesul verbal de predarea citației pentru termenul de 27 Septembrie 1905, când s'a pronunțat cartea de judecată 979, este nul, a anulat această carte de judecată;

Considerând că după dispozițiunile categorice ale art. 329 și 376 al. 3 proc. civilă, sunt hotărâri definitive, constituind autoritatea de lucru judecat, orice hotărâri date de un tribunal care a judecat în întâia instanță, dacă s'a lăsat să se perime judecata la instanța de apel;

Că prin urmare, perimarea unui apel are de efect de a stinge nu numai actele de procedură, dar chiar însăși dreptul de apel al părții în contra hotărârii pe care a dus-o în apel, chiar dacă acea parte s'ar găsi în termen să facă un nou apel, dacă hotărârea primei instanțe nu ar fi fost comunicată;

Considerând că fiind de principiu că o hotărâre judecătorească nu se poate retracta decât pe căile indicate de lege și anume: opoziția apelului și recursul în casație, partea pentru a obține sfărâmarea cărții de

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 40/912, pag. 479.

judecată ce se executa în contra sa, nu o putea face decât uzând de aceste mijloace legale cu care ocaziune era în drept să propună nulitățile pe care le-a invocat pe calea contestației; că făcând apelul ca a fost perimat prin această carte de judecată care a judecat fondul a căpătat, în virtutea citatelor articole, autoritate de lucru judecat și prin urmare nulitățile de formă și neregularitățile comise cu ocazia pronunțării acelei cărți, s'au acoperit și nu mai puteau fi reînviolate pe calea contestației; că, astfel fiind Tribunalul de Dâmbovița, dând alt efect perimării unui apel decât acela pe care legiuitorul a voit să i-l dea și admitând contestația pentru neîndeplinire de procedură cu ocazia pronunțării cărții de judecată cu No 979/905, a violat citatele texte de lege;

Considerând că chiar dacă s'ar admite că apelul făcut contra cărții de judecată n'ar fi făcut de intimat, după cum motivează tribunalul, totuși acea carte de judecată a rămas definitivă, de oarece termenul de apel care este de o lună, curge, conform art 92 din legea judecătorilor de pace din 1896, dela pronunțarea cărții de judecată când ea este dată asupra unei opozițiuni și chiar în lipsa oponentului precum este în cazul de față;

Că, tribunalul găsiind că intimatul ar fi încă în termen să facă un nou apel, a violat și acest text de lege, așa că motivele de casare sunt întemeiate;

Pentru aceste motive și fără a mai discuta celelalte motive invocate, Curtea, casează etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 7 Decembrie 1912

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Ministerul de Finanțe cu Dumitrache Grigore

Pensie.—Legea pentru reangajarea gradelor inferioare din 1906.—Reangajarea contractată anterior acestei legi, dar împlinită în urmă.—Aplicarea noii legi.

După art. 16 din legea pentru reangajarea gradelor inferioare în armată din 1906, care a modificat legea din 1893, sub-ofițerii care au servit sub arme timp îndelungat au drept, după 18 ani de serviciu, la o pensie de 40 lei lunar.

Dacă cererea de regulare la pensie s'a făcut sub imperiul legii pentru reangajarea gradelor inferioare în armată din 5 Martie 1906, nu se pot acorda alte drepturi la pensie decât acelea prevăzute de această lege, neputându-se invoca împrejurarea că a treia reangajare, pentru împlinirea celor 18 ani de serviciu, a fost contractată sub imperiul legii din 1893, care îi dădea un drept la o pensie mai mare, dacă acel termen n'a fost împlinit decât sub legea nouă. În adevăr, drepturile la pensie nu se nasc și nu se acordă decât din momentul cererii și în condițiunile legilor în vigoare la momentul cererii*).

Decizia 517/912.—Casată, după recursul făcut de Ministerul de finanțe, decizia Curții de Apel din București s. I No. 65/912, dată în proces cu Dumitrache Grigore.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier P. Ionescu:

Pe d-l avocat Al. Zeuceanu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat P. Moldoveanu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea art. 2 și 3 din legea pentru pensiunea reanga-

jaților din 27 Maiu 1910. Dumitrache Grigore, a cerut la 1 Septembrie să i se recunoască un drept de pensie pentru un serviciu de 18 ani petrecuți în armată ca reangajat»

«Comisiunea de pensii i a recunoscut în conformitate cu art. 2 din legea de la 27 Maiu 1910 un drept de pensie de 40 lei pe lună. Că intimatul nemulțumit pe acest quantum a cerut Curței de apel majorarea pensiunii sub cuvânt că are dreptul să beneficieze de dispozițiunile mai favorabile ale legilor anterioare sub care a contractat reangajările».

«Curtea îi admite cererea și i acordă o pensie conform legii reangajărilor din 1893 uitând că această lege ca și toate cele posterioare se găsesc abrogate prin legea din 27 Maiu 1910 singura aplicabilă în speță»

«Că, așa fiind, Curtea a violat textele art. 2 și 3 din sus numita lege».

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că Dumitrache Grigore intimat în recurs a făcut apel contra deciziei cu No 1169 din 1 Decembrie 1911 a Comisiunii pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie prin care i s'a recunoscut un drept de pensie de 40 lei pe lună pentru 18 ani serviti în armată ca grad inferior reangajat susținând că a treia reangajare făcând-o în anul 1905 în condițiunile legii pensiilor din 1893 adică anterior legii pensiilor din 1906 modificată la 1908 și 1910 rân i s'a aplicat dispozițiile acestei din urmă legi, atribuindu-se numai o pensie de lei 40 lunar, și Curtea de apel din București s. I judecând afacerea, i-a admis apelul a reformat decizia Comisiunii pensiilor și i-a recunoscut un drept de pensie brută de 50 lei pe lună pentru motivul că el fiind reangajat pentru a treia oară la 19 Octombrie 1905 și găsiindu-se astfel la punerea în aplicare a legii din 5 Martie 1906 în cursul ultimului termen de reangajare, el poate invoca art. 27 din această lege și art. 63 din regulamentul ei și prin urmare beneficiază de art. 12 din legea de la 22 Maiu 1893;

Considerând că după art. 16 din legea pentru reangajarea gradelor inferioare din armată care a modificat legea din 1893, subofitieri care au servit armata timp îndelungat au dreptul după 18 ani de serviciu la o pensie de 40 lei lunar;

Considerând că în specie fiind constat că intimatul a cerut regularea sa la pensie la 27 Octombrie 1911, adică sub imperiul legii pentru reangajarea gradelor inferioare din 5 Martie 1906, ca atare dânsul nu poate să beneficieze de alte drepturi la pensie decât acelea prevăzute de această lege, care în această privință n'a fost modificată de legile din 1908 și 1910;

Considerând că argumentul Curții de apel, că dânsul contractând a treia reangajare pentru împlinirea celor 18 ani de serviciu sub imperiul legii dela 22 Martie 1893 ar avea conform art. 27 al acelei legi și art. 63 al. 5 din regulamentul ei de aplicare, un drept la o pensie lunară de 50 lei lunar, iar nu de 40, nu este întemeiat, deoarece pe deoparte drepturile la pensie nu se nasc și nu se acordă decât din momentul cererii, și în condițiunile legilor în vigoare în momentul cererii, iar pe de alta că din decizia supusă recursului și din actele cauzei aflate la dosar este constat că al treilea termen de reangajare pentru completarea celor 18 ani de serviciu, deși intimatul l-a contractat sub imperiul legii din 1893, totuși n'a fost împlinit decât sub legea cea nouă privitoare pe reangajații din 1906 modificată în 1908 și 1910. Ori, aceste legi și regulamentele lor, prevăd că nu beneficiază de pensia prevăzută prin legea din 1893 decât aceia ce au împlinit un termen de 18 ani sau 25 ani sub imperiul acelei legi, iar nu și aceia ce nu împlinesc atari termeni ca în specie;

Că dar, motivul de casare fiind întemeiat, recursul cătă să fie admis;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 5/913, pag. 69.

Judecătoria ocol. II rural Câmpu-Lung

Audiența dela 18 Mai 1913

Cartea de judecată civilă No. 88

Maria G. Jocu cu Ion I. Derioiu

Act dotal. Constituirea lui de către un minor fără asistența celor în drept a-l asista. — Nulitatea lui. — Dacă acea nulitate poate fi acoperită prin căsătorie cu asistența celor în drept, sau prin prescripția de 10 ani. — (Art 1231 c. civil).

Omisianea uneia din condițiunile cerute de art. 1231 c. civil, atrage nulitatea contractului dotal.

De aci urmează că ducă contractul de constituirea dotei s'a făcut de un minor fără a fi asistat de părintele său, acest contract este nul, și o asemenea nulitate nu se poate acoperi nici prin faptul că la căsătorie minorul ar fi fost asistat de cei în drept, nici prin prescripția de 10 ani, prevăzută de art. 1900 c. civil, intrucât contractul fiind inexistent, nu poate fi confirmat nici expres nici tacit.

Judecata,

Având în vedere că, reclamanta Maria Gh. Jocu din comuna Stoențești, prin petiția dată acestei judecătoria și înregistrată la No 3195/912, a cerut chemarea în judecată a fostului ei soț Ion D Derioiu din comuna Dragoslavele, spre a fi obligat a-i restitui dota mobilă ce a primit în suma de lei 1773 bani 40.

Având în vedere că, prin sentința de divorț No. 67/908, a Tribunalului Mușcel, înscrisă în registrul de căsătorii al comunei Dragoslavele sub No. 9/909, și investită cu formula executorie, s'a declarat desființată căsătoria dintre Maria Gh. Jocu și Ion D Derioiu;

Considerând că, potrivit art. 1271 c. civil, odată cu desfacerea căsătoriei naște și obligațiunea soțului de a restitui dota;

Având în vedere că, defendorul I. D. Derioiu la cererea fostei sale soții de a-i restitui dota a ridicat excepțiunea de nulitate a contractului dotal, susținând că, la facerea lui fiind minor, n'a fost asistat de părintele său, care supraviețuia în acel timp;

Având în vedere că, din extractele de stare civilă ale părților în proces și aflate în dosar, - se vede că, defendorul I. D. Derioiu s'a născut la 25 Martie 1872; la 24 Noiembrie 1892 a încheiat contractul său dotal, autentic de Tribunalul Mușcel sub No. 5475/92 și transcris în același tribunal sub No. 153/92, și la 27 Noiembrie 1892, a celebrat căsătoria;

Că, din acestea se constată că, defendorul deși a fost minor, (de 20 ani, 8 luni și 2 zile) la facerea contractului său dotal totuși acest contract n'a fost semnat și de părintele său, care supraviețuia în acel timp;

Că, chestiunea care se pune acum, este de-a se ști care e validitatea unui contract dotal, încheiat de un minor, care la facerea lui n'a fost asistat de părintele său, care supraviețuia în acel timp;

Considerând că, după art. 1161 cod civil, minorele are acțiune în resciziune contra convențiilor făcute în contractul de căsătorie dacă acesta s'a făcut fără consimțământul și asistența aceluia, al căror consimțământ este cerut pentru validitatea căsătoriei; - iar potrivit art. 1231 din același cod, - minorele care este capabil de a se căsători, este capabil a face și orice convențiune relative la contractul său de căsătorie. Acele convențiuni de dânsul făcute, sunt valabile, dacă

a fost asistat la facerea lor de persoanele al căror consimțământ este necesar pentru validitatea căsătoriei;

Având în vedere că, din textul art. 1231 c. civil se constată că, două sunt condițiunile cerute de legea pentru ca minorele să poată face o convenție matrimonială;

I. Să fie capabil a se căsători, și al

II să fie asistat de persoanele al căror consimțământ este necesar la validitatea căsătoriei; căci minorele sunt capabili a se căsători o spune art. 127 c. civ. nu este erlat bărbatului înainte de 18 ani și femeii înainte de 15 ani să se căsătorească. Cari sunt persoanele al căror consimțământ e necesar la facerea căsătoriei o spune art. 131 și următori din codul civil, după care sunt tatăl și mama sau dacă unul din ei e decedat, consimțământul celui supraviețuitor este de ajuns; iar dacă și mama și tatăl sunt morți atunci bunul și buna dinpre tată și în lipsa lor bunul și buna dinpre mamă. - și în lipsa și a acestora minorii nu se pot căsători decât cu consimțământul tutorei;

Având în vedere că, dacă pe o parte leginitorul pentru a favoriza căsătoriile a permis minorei a face un contract matrimonial, însă pe de altă parte a luat și măsuri de a-l feri cu ocaziunea acestei contractări de a fi victima presiunii și inexperienței sale - ce înd a fi asistat de cei în drept la facerea contractului, - măsură care este cu atât mai necesară cu cât în acest însemnat contract intervine singur iar nu prin reprezentantul său legal;

În practica franceză s'a observat adesea că sub forma unui contract bănesc de căsătorie, se ascund acte grave, streine cu totul de contractul de căsătorie. Așa se face minorului prin contractul de căsătorie o donațiune cu sarcina către al treilea și în realitate se constată că darul în sine era mic, pe când sarcinile erau mari - plata datoriilor așa numitului dăraitor. Sau se poate întâmpă ca minorul prin contractul de căsătorie să renunțe la cererea socotelilor (Laurent XX)

Adagiul *habilis ad nuptias, habilis ad pecta nuptiale* nu și are aplicațiunea la art. 1231 c. civil, undesuntem în fața unei dispozițiuni excepționale care privește numai pe minor (Aubry et Rau)

Considerând că după art. 709 din procedura civilă, contractul de căsătorie trebuie iscălit atât de bărbat cât și de femeia, precum și de părinții lor, și această dispozițiune este prescrisă sub pedeapsă de nulitate conform art. 1228 din codul civil;

Având în vedere că, la speța se constată că, contractul dotal făcut de defendor, nu e iscălit și de părintele său care supraviețuia în acel timp;

Că, potrivit textelor art. 709 pr. civilă și 1224 c. civil, o asemenea lipsă e prevăzută sub pedeapsă de nulitate; iar din textele art. 1161 și 1231, cod civil, rezultă de asemenea că contractul matrimonial nu este valabil decât cu asistența celor în drept, în lipsă de care contractul nu eșe valid, este radical nul, adică inexistent;

Și nulitatea absolută a unui asemenea contract rezidă în textul art. 1231 cod civil, - după care convențiunile făcute de un minor sunt valabile numai sub condițiunea ca el să fie capabil de a se căsătorii și să fie asistat la facerea lor de cei în drept, - și în faptul că, contractul de căsătorie fiind un contract emnamente solemn, toate condițiunile și formalitățile prescrise de lege, sunt cerute sub pedeapsă de nulitate absolută;

Că rațiunea acestei nulități absolute e și faptul că, contractul matrimonial interesând nu numai pe soți, dar și pe cei de al III-lea, trebuie ca el să fie hotărât în mod definitiv, înainte de căsătorie, pentru ca toți să cunoască drepturile ce ei vor avea în contra soților, când ar contractă cu dănuși în sistemul în care s'ar acorda minorului fie o acțiune în resciziune, fie o acțiune în anulare, pentru viciuri de formă în care respinge nulitatea radicală, se desființează caracterul neschimbător și imutabil al contractului, căci

dacă minorul este stăpânul acțiunii sale, contractul își va avea ființă oricâteori el nu o va exercita, și din contra, contractul nu va avea ființă de câte-ori el o va exercita; pe când în sistemul nulității absolute nici o incertitudine nu e cu putință (Alexandresco vol. VIII, pag. 554;

Că, de astă dată legiuitorul s'a depărtat de teoria nulităților relative, la actele făcute de un minor (art. 952 c. civil) și nulitatea nu se mai întemeiază pe leziune sau pe incapacitate (Art 951 c. civil) ci pe simpla omisiune a unei condițiuni esențiale;

Considerând că, ratificarea contractului bănesc de căsătorie, făcut de un minor fără asistență nu este posibilă, căci, prin ratificare se face un nou contract de căsătorie, și ceaice voește legiuitorul să oprească este tocmai această contractare în timpul căsătoriei, pentru ca nu cumva, fie ambii soți, fie unul din ei, să aibă în timpul căsătoriei facultatea de a da putere sau a desființa un contract făcut înainte de căsătorie;

Că nulitatea contractului dotal nu se acoperă prin căsătorie cu toate că, căsătoria s'a celebrat în armă, cu autorizarea celor în drept, în virtutea principiului imutabilității acestor convențiuni;

Considerând că, nici prescripția de zece ani, prevăzută de art. 19.0 din codul civil, nu e aplicabilă în speță, fiindcă această prescripție este o confirmare tacită, — și contractul dotal în speță fiind absolut nul, inexistent, — nu poate fi confirmat nici expres nici tacit;

Că, prin urmare omisiunea uneia din condițiunile cerute de art. 1231 din codul civil, — atrage nulitatea contractului dotal; — de unde urmează că contractul de constituirea dotei, neinvestit cu aceste formalități, nu poate să dovedească îndeplinirea obligațiilor conținute într'ânsul, — și nu produce efect nici ca act autentic nici ca act sub semnătură privată, chiar între părțile contractante;

Că dar, judecata considerând contractul dotal ca nul, inexistent, — din acest punct de vedere, și în lipsă de alte probe, — respinge acțiunea reclamei.

Pentru acesta motive, judecata respinge, etc.

Magistrat stagiar (s) G. Aronescu

OBSERVAȚIE. — Principiul că actele inexistente nu pot fi confirmate este admis de toți autorii. Ceea ce art. 1168 zice în privința dona-

țiilor se aplică, în adevăr, tuturor contractelor solemne în genere. *Quod nullum est confirmari nequit.* Vezi asupra acestui punct indiscutabil, Tribunalul Bacău, *Dreptul* din 1912, No. 14 (cu observația d-lui profesor D. Alexandresco); Judecătoria ocolul Suraia (Putna), *Curierul Judiciar* din 1910, No. 28 (tot cu observația Directorului nostru). Vezi de același autor, *Dreptul civil român*, tom. I, p. 663 (ed. a 2-a); tom. III, partea II, p. 274, 314 și 319 (ed. a 2-a); tom. IV, partea I (*Donațiunile între vii*), p. 164, 206 nota 2, 208, 209, 416, 495, 496, 497 (ed. a 2-a); tom. VII, p. 43, 44 și 72 urm.; tom. X, p. 230, etc.

N. R.

CURTEA DE CASAȚIE DIN FRANȚA

— 29 Iunie 1910 —

Testament. — Clauză penală. — Validitate. — Ordine publică. — Nevaliditate.

Clauza penală înscrisă într'un testament își produce efectele sale de către ordine publică nu este la mijloc. (*Gazette des Tribunaux* din 26 — 28 Sept. 1910 și *Revue trimestr. de droit civil*, tom. 9, anul 1910, p. 866, 867).

OBSERVAȚIE. — Acest punct este constant atât în doctrină cât și în jurisprudență. Vezi D. Alexandresco, tom. IV, partea I-a, pag. 196, 197 (ed. 2-a) și numeroasele autorități citate acolo. Mai vezi de același autor, tom. III, partea II-a, p. 855, text și nota 3 (ed. a 2-a), p. 822, și 890, nota 2, precum și tom. X, pag. 318, nota 3; C. Bourges, D. P. 1911, II, 333 și *Dreptul* din 1912, No. 57 (cu nota d-lui S. Rădulescu).

N. R.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASAȚIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurentul C. Popov, în persoană.

Intimat Decanul baroului consiliului de disciplină din Huși, lipsă.

Legea corpului de avocați. — Pedepsă profesiunii de avocat. — Fapt în legătură cu exercițiul profesiei de avocat. — Cestiune de apreciere.

I. Cestiunea de a se ști dacă un fapt este sau nu în legătură cu exercițiul profesiei unui avocat, este o cestiune de apreciere a instanței de fond.

Prin urmare, instanța de apel face o justă aplicare a art. 57 și 58 din legea corpului de avocați când con-

damnă pe un avocat la suspendarea exercițiului profesiei pentru un timp determinat, pentru faptul de lovire a unui alt avocat în camera avocaților și în timpul când un public numeros aștepta în sala tribunalului începerea ședinței, și în împrejurări de natură a compromite onoarea unui avocat. (*Cas. s. I, decizia No. 409 din 31 Mai 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel Iași secția II No. 2/913*).

Recurentul Preotul D. Rădulescu prin d-l avocat Marinescu-Bolintin.

Intimata Admin. Casei Bisericii s. a., prin d-l avocat Vlădușcu.

Legea Casei bisericești. — Dreptul de uzufruct al personalului bisericesc. — Dreptul administrației bisericești de a-l acorda personalului

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu stelută * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

în natură sau în bani. — Acțiunea ce au cei în drept de a cere acel uzufruct. — Art. 84 din legea Casei bisericeii.

2. Conform dispozițiilor art. 84 din legea casei bisericeii din 1906, personalul bisericesc are dreptul la uzufructul a 17 pogoane, din averea bisericeii, administrația având facultatea a' l'arenda ea însă-și, servind în acest caz personalului sporul de 25 %;

Prin urmare, astfel legiferat dreptul de uzufruct al preoților, casa bisericeii are deplina facultate a le acorda în natură sau în bani, iar cei ce au dreptul a pretinde acest uzufruct, nu au altă acțiune decât aceea de a cere, în caz de refuz, sporul indicat în lege. (Cas. s. I, decizia 462 din 4 Septembrie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov s. II No. 121/913).

CASAȚIE S. II

Recurentul St. I. Voinea ș. a., lipsă.

Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Legea vânatului. — Contravenție. — Condițiuni pentru existența contravenției.

1. Pentru stabilirea contravenției prev. de art. 2 din legea vânatului se cere vânărea pe teritoriul altuia și fără autorizațiune. Ambele aceste condițiuni există, când cine-va a fost surprins într-o pădure cu arme asupra sa spre a vâna, căci nu este trebuință, spre a se zice că s'a contravenit legii poliției vânatului, să existe faptul uciderei de animale, ci existența măsurilor luate spre a vâna este suficientă (Cas. s. II, decizia penală 1234 din 4 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Dolj s. I No. 748/913).

Recurentul Leon Zisman prin procurator Oswald Teodorianu.

Ministerul public prin d-l procuror Vidrașcu.

Denunțare calomnioasă contra unui polițai. — Neaplicarea art. 304 c. penal, care se aplică numai la pledoarii sau memorii prezentate în procese.

2. Art. 304 c. penal, raportându-se la inscrierile imputătoare și injurioase de care se vorbește în articolele precedente, se aplică numai în ipotezele prev. de art. 302 și 303 c. p., adică atunci când acele inscrieri imputătoare și injurioase se produc în cursul unei pricini aflate în cercetarea instanțelor judecătorești, prin pledoarii sau memorii prezentate acelor instanțe, dacă cei ce se arată cu asemenea inscrieri nu vor ști nici să citească nici să scrie, în care caz, după art. 304, răspunderea delictului va cădea asupra alcătuitorilor inscrierilor.

Prin urmare art. 304 c. p. nu este aplicabil în cazul unei denunțări calomnioase în contra unui funcționar, făcută în urma unor provocări prin daruri și promisiuni. (Cas. s. II, dec. penală 1337 din 11 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de apel Iași s. II No. 607/912).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat Al. Zeuceanu.

Intimatul Dinică Ciolacu, în persoană.

Pensie militară. — Grade inferioare. — Inscrierea pe ziua liberării. — Condiție ca cererea

TELEFON No. 16,98 Tip. CURIERUL JUDICIAR, București, Rahovei 5 — Administrator CODREANU c. 6383

să se facă în 3 luni. — Dacă și actele trebuiesc depuse în acest termen.

1. După art. 2 litera d din legea dela 27 Mai 1910 asupra pensiunii gradelor inferioare din armată, înscrierea la pensie se va face pe ziua liberării, când cererea se face în termen de 3 luni, iar după alineatul e, actele de înscriere vor fi înaintate ca și cererea prin administrația financiară din județul reangajatului.

Din combinațiunea acestor două alineate ale art. 2 din lege rezultă că termenul fatal de 3 luni se prescrie numai pentru depunerea cererii de pensie, nu și pentru depunerea actelor, pentru care nu se precizează nici un termen, ci se indică numai modul de transmitere. (Cas. s. III, decizia No. 259, din 29 Mai 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de apel, Craiova, s. I, No. 19/913).

Recurentul Ministerul de finanțe prin d-l avocat Al. Zeuceanu.
Intimata Lavinia Locot-Col. G. Berneanu prin d-l avocat N. Miteșcu.

Ministerul Public prin d-l procuror N. I. Zanfirescu.

*** Pensie. — Accident survenit din cauza și în timpul serviciului. — Dovedire. — Constatarea comisiei administrative prevăzută de art. 26 l. pensiilor. — Neadmisibilitatea altor mijloace de probă — Art. 118 regulam. legii pensiilor.**

2. Atât din textul art. 26 din legea pensiilor, cât și din expunerea de motive care a însoțit proiectul legii pensiilor, rezultă că, pentru a se curma abuzul ce se făcea în trecut de proba cu martori și de certificate de compelență, legiuitorul a voit să facă din constatarea comisiei administrative singurul mod de dovedire a cauzelor morții și care conform art. 3 din lege dă drept soției și minorilor decedatului la pensie cu dispensă de stagiul. (Cas. s. III, decizia 265 din 4 Iunie 1913, prin care s'a casat decizia C. de apel din Craiova s. I No. 65 din 1913).

Recurentul N. Tăutu, lipsă.

Intimata Administrația financiară Roman prin d-l avocat Pa-raschivescu.

Patentă. — Arendaș. — Impunerea sa la patentă, chiar dacă a sub-arendat moșia.

3. Patentă de arendaș având a fi suportată de orice persoană care exercită această profesiune, de aci rezultă că este indiferent dacă arendașul a sub arendaș în total sau în parte moșia ce ține în arenda, de oare ce calitatea sa de arendaș formează baza acestui impozit, iar nu termenul ce face obiectul arendării; iar faptul că sub arendașul plătește la rândul său o patentă pentru profesia sa de arendaș, nu exclude exercițiul acestei profesiuni din partea arendașului principal, care trebuie să suporte și el impozitul patentei pentru profesiunea sa. (Cas. s. III, decizia fiscală No. 193 din 5 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Comisiei de apel din județul Roman No. 14/913).

NOTA. — În acelaș sens vezi decizia Cas. s. III, No. 472 din 25 Septembrie 1913.

R. B.

Ecouri dela examenele de drept

XLII

— Care acțiuni protejază serviciile?

— Actio possessoris, actio negatiae, actio servitutis!